

at det virkelig klart og tydeligt fremtræder som et Forslag, der falder bort efter visse Aars Forløb, altsaa ved Udgangen af 1923. Hvad man først og fremmest maa lægge Vægt paa, naar man vil søge at afhjælpe Præstemangelen, er, at man ikke laver en Lov, som vil gøre Præstemangelen permanent, og det er ganske klart, at den vil blive permanent, hvis man indfører Bestemmelser af en saadan Art, at Folk betænker sig paa at indlade sig paa det teologiske Studium. Derfor er jeg glad ved, at Lovforslaget har faaet en bestemt Form ogsaa paa dette Punkt.

I øvrigt er der, som den ærede forrige Taler (Kammergaard) sagde, paa forskellig Maade taget Hensyn til de Ønsker, vi havde fra konservativ Side, og jeg glæder mig derover, idet jeg ogsaa benytter Lejligheden til at sige, at man i kirkelige Kredse i det hele taget er glad ved den nuværende Kirkeminister, som allerede ved dette Lovforslag har vist, at han har Sans for de Ønsker, der er fremme fra kirkelig Side.

Det forekommer mig, der er visse Ting i Lovforslaget, der kunde udtrykkes bedre, men det kan der forhandles om i et Udvalg. I første Stykke i § 1 kræves der bestemte Forudsætninger af de ikke ordnede, i Ulandet uddannede Mænd, som skal være Præster, og navnlig kræver man, at de skal have tilfredsstillende Kendskab til dansk Aandsliv og Menighedsliv og beherske det danske Sprog paa fyldestgørende Maade; men det forekommer mig unøgtelig, at dette Krav ogsaa maa stilles til den Klasse Mænd, der nævnes i den første Del af dette Stykke, saaledes at det ganske klart udtales, at ogsaa for deres Vedkommende gælder det, at de ikke blot skal have aflagt en Prøve, som giver dem Ret og Adgang til at blive Præster, men tillige fyldestgøre de Betingelser, der stilles til dem, som ikke allerede er præstevede.

Fremdeles er der mellem 1ste og 3die Stykke, som jeg tidligere gjorde Kirkeminister Povlsen opmærksom paa, en ejendommelig Modsætning. Ifølge det 1ste Stykke vil Folk, der har faaet deres Uddannelse ovre i Amerika ved en eller anden Præsteskoie, altsaa udenfor Riget, umiddelbart faa Ret til at blive Præster her, men i 3die Stykke stilles der særlige Betingelser, nemlig 5 Aars Præstegering, for dem, der har virket som Præster for danske evangelisk-lutherske Frimenigheder derovre; det er jo særlig Amerika, der tænkes paa ved dette 3die Stykke. Det forekommer mig noget mærkeligt, at Lovens 1ste Stykke ikke udtrykker sig

skarpere, saaledes at der ikke kan være Misforstaaelse paa det Punkt.

Endvidere vil jeg gøre opmærksom paa, at der mellem 3die og 4de Stykke er et ejendommeligt Misforhold. I 4de Stykke er der Tale om Mænd, der har aflagt den for Missionærer anordnede Prøve og er præstevede her hjemme. Ingen tvivler vist om, at deres Uddannelse oftest er bedre end den, de dansk-amerikanske Præster i alt Fald i Almindelighed faar. Ikke des mindre kræves der et længere Aaremaal af dem, inden de kan komme i Tjeneste her, idet de skal tjenstgøre 5 Aar efter at have bestaaet Prøven i Missionsmarkens Sprog; dette tager for Missionærer som Regel 2 Aar. Som Følge deraf vil man for den Klasse Mænd kræve 7 Aar, inden de kan blive Præster her hjemme. Det forekommer mig unøgtelig mærkeligt at stille strengere Krav til dem, der i og for sig burde vente mildere Krav. Enten maa man sætte Kravene op for dem, der omtales i Stykke 3, saa at de ogsaa skal have gjort 7 Aars Tjeneste, eller sætte Kravene noget ned for dem, der omtales i Stykke 4.

Saa er der Regelen i Stykke 5 og 6 om en Prøve, og der er jeg ganske enig med Hr. Kammergaard i, at man ikke skal lægge Vægt paa, at denne Prøve bliver en ren og skær Eksamen. Det er klart, at det maa først og fremmest være, hvad man kalder en Modenhedsprøve; det har jeg ogsaa betonet tidligere; men paa den anden Side er det ogsaa klart, at man maa sikre et vist Kundskabsniveau. Det er blevet udtalt stærkt fra kirkelig Side, af Indremissions Formand, at man ikke ønskede uvidende Præster. Jeg tror heller ikke, vor Kirke er tjent med at faa Folk, som ikke har et vist Kundskabsniveau. Men i de Udtalelser, der kom fra Biskopperne, blev det meget bestemt krævet, at der burde være en Forhandling om en ensartet Prøve, og dermed mentes naturligvis ikke, at der skulde være et Eksamensskema, som var ens, men der mentes det, som ogsaa jeg gjorde mig til Talsmand for, da dette Lovforslag sidst var fremme, at man ikke i det ene Stift skal kunne lade nogen slippe igennem ved en Prøve, som er lempelig eller af lidet indgaaende Art, medens man i det andet Stift bærer sig ganske anderledes ad. Der maa være en Aftale om bestemte Regler, og jeg vil bestemt holde paa, at man fastslaar ved denne Lejlighed, at der skal forhandles om at skabe ensartede Forhold i saa Henseende. Dermed mener jeg selvfølgelig ikke, at der